

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/9/2024
Identifikačné číslo spisu:	9524100043
Dátum vydania rozhodnutia:	09.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:9524100043.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na verejnom zasadnutí konanom 9. októbra 2024 v Bratislave v trestnej veci obžalovaných W. Č. a N. D. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona, spáchaný v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné trestné činy, prejednal odvolania prokurátora a obžalovaných W. Č. a N. D. podaných proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 15T/2/2024, z 11. júla 2024

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 15T/2/2024, z 11. júla 2024 v časti -

- vo výroku o vine v bode 2/ a vo výroku o treste, týkajúcom sa obžalovaného N. D.,
- vo výroku o treste týkajúcom sa obžalovaného W. Č..

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovaného N. D., nar. XX. R. XXXX v T., trvale bytom ulica Z.. XXXX/XX, T., t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Bratislava,

u z n á v a z a v i n n é h o, ž e

obžalovaný N. D. od presne nezisteného obdobia do 06:50 hod. dňa 15. augusta 2023 neoprávnene prechovával v obývacej izbe bytu č. XXX v bytovom dome so súpisným číslom XXXX/XX na ul. Z.. Z. v T. v skrini vedľa televízora sklenenú fajku s obsahom 305 mg hnedého nataveného materiálu s obsahom účinnej látky metamfetamínu o koncentrácii 76,5 % hmotnostných, čo podľa KEU zodpovedá najmenej 6 bežným jednotlivým dávkam drogy a v plastovom vrecku s tlakovým uzáverom 1 485 mg bieleho kryštalického materiálu s obsahom účinnej látky metamfetamínu o koncentrácii 62,2 % hmotnostných, čo podľa KEU zodpovedá najmenej 23 bežným jednotlivým dávkam drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v platnom znení, zaradený do II. skupiny psychotropných látok a na zaobchádzanie s ním je potrebné povolenie Ministerstva zdravotníctva SR, ktoré nemal,

t e d a

neoprávnene prechovával vo väčšom množstve inú psychotropnú látku ako uvedenú v odseku 1,

č í m s p á c h a l

zločin neoprávneného prechovávanía omamnej a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona.

Za to a za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona uvedený vo výroku o vine v bode 1/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 15T/2/2024, z 11. júla 2024

mu u k l a d á

Podľa § 295 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II. Obžalovanému W. Č., nar. XX. O. XXXX v D., trvale bytom T., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v inej veci v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov,

u k l a d á

Podľa § 295 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora zamietá.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 15T/2/2024, z 11. júla 2024 (č. l. 1794 a nasl., zv. č. 5 spisu) boli obžalovaní W. Č. a N. D. uznaní za vinných v bode 1/ zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Obžalovaný N. D. bol uznaný za vinného v bode 2/ zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona (účinného v čase konania do 6. augusta 2024), ktorých sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

v bode 1/

na doposiaľ neznámom mieste koncom roka 2022 si neznámym spôsobom obstarali plastickú hmotu s označením EXPLOSIVE PLASTIC SEMTEX - H, oranžovej farby o rozmeroch cca 10x8x4 cm v presvedčení, že ide o plastickú trhavinu Semtex, ktorú prechovávali v batožinovom priestore vozidla zn. BMW E60 ev. č.: T. XXX X., ktoré patrí obžalovanému W. Č. a používali ho obaja obžalovaní. Dodatočne, v presne nezistenom čase si nezisteným spôsobom obstarali aj rozbušku k tejto domnelej

plastickej trhavine, ktorú prechovávali na neznámom mieste s cieľom použiť ich tak, že domnelú plastickeú trhavinu umiestnia na motorové vozidlo príslušníka Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva Policajného zboru Trnava F. K., nar. XX.XX.XXXX, ktorý mal v minulosti proti obžalovanému W. Č. vykonať viacero služobných zákrokov a podľa presvedčenia obžalovaného W. Č. mal po ňom v rámci služobného zákroku aj strieľať a následne mienili iniciovať jej výbuch,

v bode 2/

obžalovaný N. D. od presne nezisteného obdobia do 6:50 hod. dňa 15.8.2023 neoprávnene prechovával v obývacej izbe bytu č. XXX v bytovom dome so súpisným číslom XXXX/XX na ul. Z. v T. v skrini vedľa televízora sklenenú fajku s obsahom 305 mg hnedého nataveného materiálu s obsahom účinnej látky metamfetamínu o koncentrácii 76,5 % hmotnostných, čo podľa KEU zodpovedá najmenej 6 bežným jednotlivým dávkam drogy a v plastovom vrecku s tlakovým uzáverom 1 485 mg bieleho kryštalického materiálu s obsahom účinnej látky metamfetamínu o koncentrácii 62,2 % hmotnostných, čo podľa KEU zodpovedá najmenej 23 bežným jednotlivým dávkam drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v platnom znení, zaradený do II. skupiny psychotropných látok a na zaobchádzanie s ním je potrebné povolenie Ministerstva zdravotníctva SR, ktoré nemal.

Za to Špecializovaný trestný súd uložil:

- obžalovanému W. Č. podľa § 295 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 43 Trestného zákona ďalší nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov s tým, že na výkon uloženého trestu odňatia slobody ho podľa 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.
- Obžalovanému N. D. uložil podľa § 295 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov s tým, že na výkon uloženého trestu odňatia slobody ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Vo vzťahu k obžalovanému N. D. Špecializovaný trestný súd rozhodol tak, že podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku ho oslobodil spod obžaloby, ktorá mu kládla za vinu spáchanie zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného obdobia do 9:10 hod. dňa 15.8.2023 neoprávnene držal v pivničných priestoroch patriacich bytu č. XXX v bytovom dome so súpisným číslom XXXX/XX na ul. Z. v T. na vodovodných rúrach v puzdre zabalenú dlhú plynovú zbraň - jednovýstrelovú vzduchovú pušku zn. SPA, model LB 600, kalibru 5,5 mm, bez označenia výrobným číslom, s podomácky upravenou hlavňou a s nasadeným puškohľadom neznámej značky, pričom v zmysle § 4 ods. 2 písm. g), h) zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení ide z technického hľadiska o zbraň kategórie A, t. j. zbraň zakázanú, ktorú v zmysle § 8 ods. 1 uvedeného zákona je zakázané nadobudnúť do vlastníctva, držať alebo nosiť, ak tento zákon neustanovuje inak, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Zároveň podľa § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona zhabal dlhú plynovú zbraň - jednovýstrelovú vzduchovú pušku zn. SPA, model LB 600, kalibru 5,5 mm, bez označenia výrobným číslom, s podomácky upravenou hlavňou a s nasadeným puškohľadom neznámej značky a rozhodol, že podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom zhabanej veci stal štát.

Špecializovaný trestný súd odôvodnil svoje rozhodnutie nasledovne. Vo vzťahu ku skutku v bode 1/ obžaloby uviedol, že absolútne oslobodenie obžalovaných v prípade tohto skutku neprichádza do úvahy. Ďalej dôvodil: „Do úvahy prichádzala zmena skutkových okolností, ktorá so sebou niesla aj zmenu právnej kvalifikácie konania obžalovaných. Skutok pod bodom 1/ obžaloby v sebe totiž súčasne konzumoval konanie obžalovaných, ktorým si títo obstarali plastickeú hmotu s označením SEMTEX v presvedčení, že ide o plastickeú trhavinu. Z týchto dôvodov súd pristúpil k úprave skutku tak, že ponechal jeho časť týkajúcu sa obstarania plastickej hmoty obžalovanými, ako aj následným obstaraním rozbušky, ich prechovávaním a plánovaním ich použitia minimálne voči motorovému vozidlu poškodeného policajta za výkon jeho právomoci voči obžalovanému W. Č.. Obžalovaní W. Č. a N. D. konaním, ktoré súd podrobne opísal pod bodom 1/ rozsudku - obstaraním plastickej hmoty s označením

zhodným s označením plastickej trhaviny „Semtex“, následným obstaraním rozbušky a ich prechovávaním s cieľom použiť ich voči motorovému vozidlu poškodeného ako odplatu za výkon jeho právomoci príslušníka Policajného zboru SR voči obžalovanému W. Č. detonáciou výbušného zariadenia nastraženého pod motorové vozidlo v jeho vlastníctve naplnili zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože spoločným konaním bez povolenia zadovážili a prechovávali sebe hromadne účinnú zbraň a jej komponent.

Obžalovaní konali v tzv. pozitívnom skutkovom omyle, čo znamená, že sa domnievali, že sú splnené všetky znaky podmienujúce ich trestnú zodpovednosť (že si obstarali výbušninu), ale v skutočnosti niektorý znak chýbal (išlo o plastelínu). Ich vedomie teda obsahovalo predstavy, ktorým vonkajšia skutočnosť nezodpovedala. Konanie v skutkovom omyle nie je možné považovať za konanie, pri ktorom by trestnosť činu zanikla. Obžalovaní konali pri obstaraní výbušniny a jej prechovávaní spoločne, preto po právnej stránke ide u oboch obžalovaných o formu spolupáchateľstva na spáchaní trestného činu podľa § 20 Trestného zákona, podľa ktorého každý zo spolupáchateľov zodpovedá, ako by trestný čin spáchal sám. Obžalovaní W. Č. a N. D. skutok v bode 1/ spáchali v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože chceli spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom (ochrana majetku). Nakoľko konanie obžalovaných bolo motivované pomstou voči poškodenému za jeho výkon právomoci verejného činiteľa, bolo namieste použiť prísnejšiu právnu kvalifikáciu podľa § 295 ods. 3 písm. b) Trestného zákona s odkazom na § 140 písm. b) Trestného zákona. S odkazom na prijaté vyhlásenie obžalovaného N. D. o jeho vine v bode 2/ rozsudku, súd iba konštatuje, že v tomto skutku ide o spáchanie zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona. Pokiaľ ide o skutok pod bodom 3/ obžaloby, tu mal súd vzhľadom na absenciu dôkazov preukazujúcich jeho spáchanie obžalovaným N. D. za to, že je na mieste jeho oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

Špecializovaný trestný súd sa v záveroch odôvodnenia rozsudku (str. 30 až 32 predmetného rozsudku) podrobne vyjadril k výroku o trestoch a ochrannom opatrení, a to vo vzťahu k oboj obžalovaným. Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dôkazy podľa § 269 Trestného poriadku, z čoho mu vyplynulo nasledovné: „Obžalovaný W. Č. bol postihnutý 23-krát za spáchanie priestupkov, prevažne za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. V dvoch prípadoch išlo o priestupky proti verejnému poriadku a občianskemu spolunažívaniu - z toho v jednom prípade proti poškodenému F. K., keď obžalovaný kládol odpor pri jeho výkone služobného zákroku, v dôsledku čoho mu spôsobil ujmu na zdraví.

Obžalovaný N. D. doteraz súdom trestaný nebol. Súbežne s týmto predmetným konaním prebieha voči nemu súdne konanie na Okresnom súde Trnava, na ktorom doteraz nebol vyhlásený čo i len neprávoplatne odsudzujúci rozsudok. Menovaný bol 16-krát postihnutý za spáchanie priestupkov, z toho 14-krát za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a 1-krát za priestupky proti verejnému poriadku a občianskemu spolunažívaniu“.

Vo vzťahu k obžalovanému W. Č. súd prvého stupňa uviedol, že: „zistil príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že spáchal trestný čin po tom, ako už bol v minulosti za trestný čin odsúdený a u obžalovaného N. D. príťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Ani u jedného z obžalovaných poľahčujúce okolnosti zistené neboli“.

Špecializovaný trestný súd ďalej uviedol: „Vzhľadom na zistenie príťažujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona u oboch obžalovaných zvýšil dolnú hranicu trestu odňatia slobody o jednu tretinu na 8 rokov až 10 rokov. V prípade obžalovaného potom trest ukladal za použitia ustanovenia § 43 Trestného zákona o ďalšom treste, pretože ho odsudzoval za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol trest uložený mu skorším rozsudkom vykonaný, pričom mu ukladal rovnaký druh trestu tak, aby tento trest spolu s nevykonanou časťou trestu uloženého mu skorším rozsudkom neprevyšoval najvyššiu výmeru dovolenú zákonom pre tento druh trestu, teda dobu 25 rokov. V prípade obžalovaného N. D. súd trest ukladal ako trest úhrnný podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona podľa ustanovenia najprísnejšie trestného. Za primerané potom u každého z obžalovaných súd považoval tresty odňatia slobody vo výmere 8 rokov, u každého z nich zvlášť, v rámci ktorej výmery prihliadol aj na konštatovanú skutočnosť, že konali v skutkovom omyle a ich konanie nebolo vzhľadom na obstaranie plastelíny spôsobilé spôsobiť škodu poškodenému. Nakoľko obžalovaný W. Č. bol v posledných desiatich rokoch

vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, bol na výkon trestu zaradený do ústavu so stredným stupňom strázenia a vzhľadom na to, že obžalovaný N. D. doteraz súdom trestaný nebol, bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Pokiaľ prokurátor navrhoval uložiť obžalovaným aj tresty prepadnutia vecí vo vzťahu k zaisteným mobilným telefónom, ktoré boli ako vecné dôkazy na hlavnom pojednávaní oboznámené, súd nezistil splnenie zákonných podmienok na uloženie tohto trestu, pretože nemal za preukázané, že by tieto telefóny boli použité na spáchanie trestného činu, alebo boli určené na spáchanie trestného činu, alebo boli výnosom z trestnej činnosti. Naproti tomu súd vzhľadom na oslobodzujúci výrok vo vzťahu ku skutku pod bodom 3/ obžaloby vo vzťahu k jednovýstrelovej vzduchovej puške zn. SPA, model LB 600, kalibru 5,5 mm, bez označenia výrobným číslom, s podomácky upravenou hlavňou a s nasadeným puškohľadom neznámej značky dospel k záveru, že je namieste jej zhabanie, pretože si to vyžaduje bezpečnosť ľudí alebo majetku, prípadne iný obdobný verejný záujem, najmä s prihliadnutím na to, že ide o zbraň zakázanú a súčasne vyslovil, že jej vlastníkom sa stáva štát".

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (č. l. 1783 spisu), a to proti všetkým výrokom vyhláseného rozsudku v neprospech obžalovaných. Následne podaním, z 1. augusta 2024 svoje odvolanie odôvodnil (č. l. 1831 a nasl. spisu), a to nasledovne: „Vo vzťahu ku skutku č. 1/ obžaloby, ktorý bol právne v obžalobe kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy formou spolupáchateľstva v štádiu prípravy voči poškodenému príslušníkovi PMJ KR PZ Trnava F. K., vyhodnotil súd dôkaznú situáciu tak, že po vyhodnotení dôkazov zmenil skutkovú vetu a prekvalifikoval skutok na zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami formou spolupáchateľstva. Hodnotenie dôkazov súdom sa zhoduje s hodnotením dôkazov prokurátora v záverečnej reči v tom, že obaja obžalovaní konali motivovaní pomstou proti poškodenému za jeho zásahy vo funkcii policajta voči nim v minulosti, a pre tento účel si zohnali hmotu, o ktorej boli presvedčení, že ide o plastickú trhavinu (teda konali v tzv. pozitívnom skutkovom omyle) a oslovili F. K. najskôr o zohnanie rozbušky, ale keď ju zohnali sami, tak len o jej skompletovanie s výbušninou. Rovnako v zhode s prokurátorom súd vyhodnotil, že dôvodom oslovenia F. K. bolo obdobné konanie v minulosti vo vzťahu ku svedkovi J.. Rozdielne hodnotenie dôkaznej situácie je však v tom, že súd považoval za bezpochyby preukázané len to, že takto konali v úmysle minimálne poškodiť výbuchom vozidlo poškodeného. Súd vyhodnotil, že len z výpovede svedka F. K. vyplýva, že výbuchom malo dôjsť k usmrteniu poškodeného a že ide o jediný dôkaz, nepotvrdený iným dôkazom, pričom skonštatovali u svedka F. K., že je kvázi spolupracujúcou osobou, ktorej boli minimálne sľúbené výhody, čo mohlo byť motiváciou k výpovedi, zároveň skonštatoval súd aj isté skutočnosti, ktoré „vnášajú pochybnosti k dôveryhodnosť výpovede uvedeného svedka k tomu, či uvedeným skutkom malo dôjsť k usmrteniu poškodeného. Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní vo vzťahu ku svedkovi F. K. vyplýva, že pri jeho trestnej činnosti ho konajúci súd vyhodnotil ako spolupracujúcu osobu pri iných konaniach (mimo iného aj v predmetnom konaní vo vzťahu k obžalovaným Č. a D.), avšak v odvolacom konaní mu bol uložený oveľa prísnejší trest, než v konaní pred súdom prvého stupňa. Tak v konaní pred súdom ako aj počas prípravného konania nebol prepustený na slobodu, aj keď to očakával (vyplýva z prehratých telefonických rozhovorov s jeho družkou A. C., s ktorou telefonoval z výkonu väzby). Na hlavnom pojednávaní uviedol, že zo strany polície mu nebolo sľúbené prepustenie z väzby, ale že jeho spolupráca bude vyhodnotená ako poľahčujúca okolnosť.

Výššie uvedené je zákonnou možnosťou, teda ide o procesný postup v súlade so zákonom. Je potrebné vyhodnocovať jeho motiváciu a hlavne, či uviedol pravdivé informácie v trestnom konaní.

Súdom konštatovaný prísľub zo strany OČTK, ako je konštatované v odôvodnení rozsudku, bol však len zo strany polície. Prokurátor, či už v tejto veci, a ani dozorový prokurátor vo veci F. K. za jeho stíhanie za drogy nijako nevstupovali do veci, z dôkazov je jasné, že malo dochádzať len ku komunikácii s políciou. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd neveril výpovedi svedka F. K.Š. v časti, že umiestnením výbušniny pod auto poškodeného mal byť tento usmrtený z pomsty, ale vyhodnotil dôkazy tak, že považuje za preukázané, že umiestnením výbušniny chceli z pomsty dosiahnuť poškodenie vozidla, a teda majetku poškodeného. Svedok F. K. však nebol oslovený políciou, to znamená, nedošlo k iniciovaniu spolupráce zo strany polície. Je bezpochyby zrejmé, že spoluprácu inicioval on, a to na základe odporúčania jeho obhajkyne z dôvodu spolupráce, a tým uloženia nižšieho

trestu, ako mu hrozil. Z telefonátov jeho družky a aj z jeho výpovede je zrejmé, že teda spísal veci, o ktorých vedel a medzi nimi aj predmetný skutok prípravy úkladnej vraždy. Potom družke uviedol, že toto maximálne zaujalo políciu, nie informácie o „starej“ drogovej trestnej činnosti. Už len z uvedeného je zrejmé, že informáciu o príprave úkladnej vraždy ponúkol sám, a nedoplňal ju na základe kontaktu s políciou, že by uvádzal prípravu úkladnej vraždy ako ďalšiu trestnú činnosť. V tejto súvislosti upriamujem na skutočnosť, že pri prvom výsluchu súd akceptoval zákonné dôvody na odmietnutie výpovede. Pri druhom predvolaní na výsluchu pred súd svedok opakoval, že využíva zákonné právo na odmietnutie výpovede. Po vysvetlení, ktoré je aj doslova uvedené v zápisnici z hlavného pojednávania, ako aj v odôvodnení rozsudku, vypovedal teda bez prípravy spontánne (bez poznámok) a aj súd konštatoval, že v zhode ako v prípravnom konaní. Vo vzťahu k vyhodnocovaniu výpovede svedka F. K. je podstatné, či je možné vyhodnotiť jeho výpoveď v časti zamýšľaného následku ako „preháňanie“ - to je však potrebné poukázať, že si musel byť vedomý svojho procesného postavenia, poučený podľa zákona - hroziaci následok za krivú výpoveď, či krivé obvinenie by bolo presným opakom toho, o čo sa snažil, a to nájsť zákonný spôsob, ako spolupracovať a dosiahnuť tým zníženie trestu za drogovú trestnú činnosť, za ktorú bol a zostal počas celého vyšetrovania vo väzbe (nie ako predpokladal, či dúfal, že bude prepustený). Očakávania svedka F. K., resp. jeho interpretácia toho, čo očakával (prepustenie z väzby, zastavenie trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, nižší trest) prezentované v telefonátoch jeho družky A. C. nemožno komplexne pripísať tomu, že vypovedal vymyslené skutočnosti pre dosiahnutie výhod pravdepodobne sľubovaných políciou, je zrejmé, že zo strany polície mu bola komunikovaná možnosť zníženia trestu za spoluprácu, pričom zvyšok boli skôr jeho nádeje a utešovanie družky, ktorá zostala bez neho doma s dvomi malými deťmi. Preto považujem vyhodnotenie dôkazov zo strany súdu za nesprávne vo vzťahu k svedeckej výpovedi Svedka F. K., ak je označená za osamotenú a hlavne k zamýšľanému následku (koniec koncov súd na jednej strane konštatuje, že netvrdí, že svedok klame, ale že sú tu pochybnosti k dôveryhodnosti, ktoré vymenoval na str. 24, tretí odsek odôvodnenia rozsudku).

Súd pri vyhodnocovaní dôkazov konštatoval nelogickosť usmrtenia policajta z dôvodu, že malo ísť jednak o pomstu a aby to odstrašilo iných policajtov od služobných zákrokov proti obžalovaným, že ako by toto bolo naplnené, ak by ostatní policajti nevedeli, že poškodený v minulosti zasahoval proti obžalovaným a ak by zároveň nevedeli, že skutok vykonali obžalovaní, čo by ale znamenalo dôvodný predpoklad ich väzobného stíhania a výkon trestu. Lenže tu je potrebné posudzovať, za akých okolností dochádza k príprave skutku, predovšetkým osobami, u ktorých je znaleckým skúmaním konštatovaná závislosť na omamných látkach a u obž. Č. už jeho predchádzajúca nespôlupráca pri liečbe. Podotýkam, že aj súd uznal motív, a to predchádzajúce služobné zákroky poškodeného voči obžalovaným, nespochybniteľný je služobný zákrok s použitím varovnej strelby a fyzickou potýčkou medzi poškodeným a obž. Č., ktorá bola riešená aj v priestupkovom konaní, v ktorom bol obž. Č. uznaný vinným. Zároveň je hnev obž. Č. zreteľný aj z vykonaného dokazovania, a to v telefonátoch z väzby I. H., kde sa zaujímal o výbušninu a z jeho komunikácie v telefonátoch obž. D. je zrejmé, že skutok chcel vykonať (zrejme, keď sa vráti na slobodu). Možno si preto položiť otázku, či je logické pripravovať umiestnenie výbuštiny pod auto policajta s rovnako hroziacimi následkami a aj úvahami, či bude viesť poškodený, resp. iní príslušníci PZ, prečo to bolo a pod. Napriek uvedenému je z vykonaného dokazovania zrejmé, že obžalovaní takto „nelogicky“ postupovali, a to systematicky, zadovážili si (podľa ich presvedčenia) výbušninu, rozbušku, oslovili svedka F. K., aby pripravil výbušninu tak, aby mohla byť odpálená na diaľku, zisťovali pobyt a pohyb poškodeného. Hodnotenie súdu vo vzťahu k pravdivosti výpovede svedka F. K., vo vzťahu k následku a zámeru, ktorí mali sledovať obžalovaní Č.R. s D., považujem za nesprávny. Svedok vypovedal skutočnosti tak, ako ich vnímal, čo nespochybnil ani súd v napadnutom rozsudku. Jeho svedeckú výpoveď však nesprávne vyhodnotil ako osamotenú, pričom jeho výpoveď je doplnená viacerými inými dôkazmi, ktoré vymenoval súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto nie je dôvod neveriť výpovedi svedka F. K. aj v časti zamýšľaného „následku“. Hodnotenie dôkazov sa malo skôr zamerať na to, či takto vnímané skutočnosti svedkom F. K. zodpovedajú tomu, čo reálne obžalovaní chceli vykonať. Obžalovaní popreli úplne akúkoľvek časť skutkového deja skutku č. 1, pričom je zrejmé, že išlo o účelovú obhajobu, ktorej súd neuveril tak, ako je už konštatované aj v úvode odôvodnenia odvolania. K vyhodnoteniu výpovede svedkyne D. J. uvádzam, že skutočne príbuzenský vzťah sám k obžalovanému D. automaticky neznamená, že svedkyňa klame, avšak inkriminovaná sms zaslaná svedkyňou A. C. obžalovanému D. s tým, že jej nepomohol, na

druhej strane neznamená, že svedok F. K. vypovedal nepravdivo, takéto hodnotenie dôkazov nie je možné vyvodiť z vykonaného dokazovania.

Vo vzťahu ku skutku č. 3/ obžaloby, spod ktorého bol obž. D. oslobodený napadnutým rozsudkom s tým, že nebolo preukázané, že by skutok spáchal obžalovaný, uvádzam, že súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy. Pri vyhodnotení toho, že obžalovaný D. prezentoval svoju inklináciu k zbraňom (air soft), našla sa u neho zbraň podobného typu ako tá, ktorá je predmetom skutku, v pivnici rodičov, pričom býval s rodičmi, pričom do pivnice chodil aj on a jeho kamaráti a rodinní príslušníci, tak postráda logiku, aby si tam zbraň ukryli cudzí ľudia, a nič nenasvedčuje tomu, aby to boli rodinní príslušníci obžalovaného D.. Z dokazovania však nevyplýva, že by predmetná zbraň mala byť použitá na spáchanie trestného činu. V ostatnom sa pridrižiam argumentácie zo záverečnej reči".

Na podklade vyššie uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po doplnení dokazovania podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, ako prokurátor navrhoval v záverečnej reči vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutkov č. 1/ a 2/ a uznal vinu za uvedené skutky vo vzťahu k obžalovaným v súlade s obžalobou ako aj vo vzťahu k uloženiu trestov. Prokurátor zároveň navrhol uložiť trest odňatia slobody obidvom obžalovaným Č. a D. v rámci zákonnej sadzby vo výmere 25-tich rokov, so zaradením na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom strázenia a určením ochranného dohľadu na tri roky, pričom u obžalovaného Č. by išlo o súhrnný trest a u obžalovaného D. o úhrnný trest odňatia slobody. Vo vzťahu ku skutku č. 3/ prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní obžalovaný W. Č. (č. l. 1783 spisu), ktorý ho následne prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Juraja Gavalca písomne odôvodnil (č. l. 1851-1852 spisu), a to nasledovne:

„Súd právne posúdil konanie obžalovaného ako zločin podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona, čo je aj v prípade opodstatnenosti úvah súdu nesprávna právna kvalifikácia. Súd vychádzal z toho, že obžalovaný konal v pozitívnom skutkovom omyle, teda domnieval sa, že si obstaral plastickú trhavinu SEMTEX, hoci tomu tak nebolo a v skutočnosti si obstaral plastelínu. Základné všeobecné riešenie tohto omylu spočíva v náuke o pokuse trestného činu, pretože páchatel koná v úmysle trestný čin dokonať, jeho konanie k tomu bezprostredne smeruje a čin nie je dokonaný, čomu zabráni len páchatelov omyl. V dôsledku tohto omylu môže byť z páchatelovho konania iba nespôsobilý pokus trestného činu a nie dokonaný trestný čin, ako to vyhodnotil prvostupňový súd. Zásadne platí, že nespôsobilosť pokusu nemá vplyv na trestnú zodpovednosť za pokus trestného činu, ale prejaví sa až pri voľbe vhodného právneho následku. Základnou zásadou použitia trestného práva je podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva jeho použitie ako poslednej možnosti ochrany dotknutých spoločenských záujmov. Právny poriadok, hoci aj vnútorne diferencovaný, tvorí jednotu a ako s takým je potrebné s ním zachádzať pri aplikácii jednotlivých ustanovení a inštitútov, a preto pokiaľ ide o naplnenie objektívnych a subjektívnych znakov trestného činu, pri premietnutí princípu trestnoprávnej represie ako prostriedku - „ultima ratio" - nemôže byť ignorované, že daný trestný čin sa mohol takto odohrať iba v predstavách páchatela, v skutočnosti k nemu nedošlo. Princíp subsidiarity trestnej represie vyžaduje, aby štát uplatňoval prostriedky trestného práva zdržanlivo, to znamená predovšetkým tam, kde iné právne prostriedky zlyhávajú, alebo sú neefektívne. Podľa názoru obhajoby nezodpovedá princípu zdržanlivosti trestnej represie právny následok v podobe trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov za obstaranie si plastelíny. Rovnako je podľa názoru obhajoby nesprávny právny záver súdu spočívajúci v právnej kvalifikácii podľa § 140 písm. b) Trestného zákona, teda osobitný motív z pomsty. Motívom rozumieme vnútorný podnet, ktorý viedol páchatela k rozhodnutiu spáchať trestný čin. V právnej náuke sa zdôrazňuje, že význam motívu (pohnútky) je v trestnom práve značný, aj keď motív ako taký je len výnimočne obligatórnym znakom základnej skutkovej podstaty trestného činu. Zadováženie si hromadne účinnej zbrane z pomsty ako osobitného motívu nie je možné. Takéto zaobstaranie si hromadne účinnej zbrane môže byť vykonané s cieľom použiť ju na spáchanie (nie na zakrytie ani nie na uľahčenie) iného trestného činu s osobitným motívom, tento osobitný motív nemôžeme prenášať na trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, a to s poukazom na posúdenie skutočného zavinenia (úmyslu) páchatela a

na zásadu ne bis in idem".

Vo vzťahu k hromadne účinnej zbrani obžalovaný uviedol: „Podľa názoru súdu, premietnutého do právnej kvalifikácie skutku, si obžalovaný zadovážil a prechovával hromadne účinnú zbraň. Pre takýto záver neexistuje vo vykonanom dokazovaní opora. Súd nevykonával žiadny dôkaz, na základe ktorého by mohol konštatovať, že so zreteľom na charakter, účinnosť a špecifickú možnosť použitia plastickej hmoty s označením EXPLOSIVE PLASTIC SEMTEX - H, oranžovej farby o rozmeroch cca 10 x 8 x 4 cm ide o rovnakú situáciu ako v prípade držby hromadne účinnej zbrane. Nebolo vykonané dokazovanie, že SEMTEX je plastická trhavina a výbušnina (podľa § 2 písm. d) zákona o výbušninách v znení zákona č. 33/2015 Z. z., trhavinou je výbušnina, ktorej typickou výbušnou premenou je detonácia). Taktiež nič nevieme o rozbuške, o ktorej súd hovorí v skutkovej vete rozsudku, nevieme, či ide o predmet spadajúci pod „definície“ zákona o zbraniach a strelive alebo iného zákona (o výbušninách)".

Vo vzťahu k uvedenému obžalovaný W. Č. navrhol, aby odvolací súd rozsudok Špecializovaného trestného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie ihneď po jeho vyhlásení a po porade so svojím obhajcom do zápisnice o hlavnom pojednávaní aj obžalovaný N. D. (č. l. 1783 spisu), ktorý ho následne prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Petra Križana odôvodnil (č. l. 1839 a nasl. spisu), a to nasledovne:

„Odvolanie podávam proti rozsudku v časti výroku o vine v bode 1 rozsudku a v časti trestu, ktorý mi bol udelený; z dôvodu konania, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo pre porušenie mojich práv na spravodlivý proces zásadným spôsobom ako aj, že zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie".

Vo vzťahu k nedostatočnému odôvodneniu rozsudku, hlavne vo vzťahu k domnelému motívu obžalovaného N. D., menovaný poukázal na znenie § 168 ods. 1 Trestného poriadku; čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; rozhodnutie vo veci Garcia Ruiz v Španielsko, § 26; rozhodnutie Hadjianastassiou v Grécko, S 33; čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 108/07, III. ÚS 311/07, III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05; judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria, č. 303 - A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998; čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd; rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 3Tdo/791/2016, zo 14. júna 2016. Obžalovaný ďalej uviedol: „Moja vina podľa bodu 1) rozsudku nebola jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností potvrdená. Odôvodnenie týkajúce sa daného bodu má leďva dve strany. Po zhodnotení výsledkov dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa nemožno vyvodiť nepochybný záver, že som spáchal skutok v bode 1). Súd uviedol, že zo skutku sme boli usvedčovaní výlučne výpoveďou svedka F. K., a to napriek tomu, že časti jeho výpovede a ani výpovedi jeho družky neuveril. Z pohľadu týchto skutkových okolností je potrebné ešte uviesť, že podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 2Toš 4/2009, z 26.2.2010, str. 25, ak má byť rozhodnutie založené na výpovedi len jedného svedka priamo usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania skutku, musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali ani najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu. Ďalej súd uvádza, že ohľadne farby, typu výbušniny sú údaje zhodné s výpoveďou I. H.Á.. Výpoveď I. H. je plná rozporov. Aj výpoveď F. K. ohľadom domnejšej výbušniny je rozporná, keď raz mala taký tvar a farbu, potom iný. Zahodenie plastelíny nebolo zo strachu z odhalenia, že by som mal mať nejakú „výbušninu". Vždy to bola len plastelína. Zahodenie som dostatočne súdu vysvetlil. Veľmi podstatné je však to, že odôvodnenie na str. 26 rozsudku je v rozpore s výpoveďou F. K. zo 16.8.2023 ako aj ďalšími dôkazmi. V jeho výpovedi z daného dňa uviedol, že „W. chcel odo mňa, či by som nevedel zohnať rozbušky...". „O zabezpečenie týchto rozbušiek ma požiadal Č.", na otázku vyšetrovateľa na svedka F. K., Kto všetko sa podieľal na príprave pomsty? svedok uviedol: „Č. a ja neviem, či sa D. podieľal, alebo nepodieľal. Č. prišiel s tým návrhom a už dopredu mal pripravené, keď mu to potvrdíme, kto, čo bude robiť". Na otázku obhajcu, Z akého dôvodu ste vo svojej výpovedi z 29.6.2023 uviedol, citujem: N. D. bol počas stretnutia ticho, on mal robiť šoféra, Č. tak rozhodol?

Svedok odpovedal: „To isté som povedal teraz pred chvíľou. To bolo celé myslené tak, že N. D. bol ticho, nerozprával o skutku, a tým že bol ticho, znamená, že nerozprával, som myslel, že nerozprával o skutku, ale potvrdzoval Č. slová“. Z uvedeného jasne vyplýva, že som so skutkom nemal nič spoločné, do rozhovoru, ktorý keby sa aj mal uskutočniť, som sa nezapájal. Preto nemôžem pochopiť, ako môže výpoveď F.. K. potvrdzovať moju účasť na skutku v bode 1) a ešte z osobitného motívu. Zároveň svedok F.. K. vo svojej prvej výpovedi z 29.6.2023 mňa ohľadom vyhodenia auta svedka J. vôbec nespomínal! Mal tam byť len on a W. Č.. Zároveň uvedený skutok ani nebol PZ riešený, poukazujem na základnú zásadu prezumcie neviny. Je nepodstatné, čo si svedok J. myslel a aj čo mu jeho známy povedal, keď ani nebol vypočutý. Uvedené sa nemalo ani nachádzať v odôvodnení rozsudku a znova som ohľadom vyššie uvedeného nebol nikým spomenutý.

Následne na základe vyššie uvedeného mal súd za to, že sme sa mali v minulosti dopustiť obdobného konania zrejme z pomsty voči majetku inej osoby.... Na základe čoho? keď som sa žiadneho obdobného konania ja nikdy nezúčastnil a do konca prípravného konania žiadne také skutočnosti preukázané neboli?! Súd uviedol, že výpovediam obžalovaných neuveril, pretože mala postrádať logiku. K uvedenému chcem uviesť, že sa arisoft hrá aj na podobu Counter-Strike. Počítačová hra Counter-Strike je jedna z najznámejších počítačových hier, kde sú dva tímy a úkolom jedného je položiť bombu a nechať ju vybuchnúť, pričom druhý tím uvedenému musí v stanovenom čase zabrániť. Aj napríklad na stránke H./..U..P.-I.-R.-C.-J., H./..E.-X.P.-I., ako aj inde sa ponúka hra airsoft v štýle Counter-Strike. V daných štýloch hry sa používa aj atrapa výbušniny. Takže dané odôvodnenie nemôže obstať.

Ani odôvodnenie, že sme boli presvedčení, že ide o pravú výbušninu, ktorá má vyplývať u obžalovaného Č. z výpovede svedkyne H., vrátane časti, keď zisťoval, čo sa s ňou stalo po jeho zadržaní a u mňa ako obžalovaného z môjho konania, keď sa jej snažil zbaviť vyhodnením z motorového vozidla po zadržaní obžalovaného Č., nie je správne. Jasne som vysvetlil, že som z auta vyhadzoval všetko, a to kvôli drogám, nie kvôli dákej plastelíne. Je logické, že odpočúvaná komunikácia nebude prebiehať priamo a nikto nebude hovoriť priamo o drogách".

Vo vzťahu k zápisnici o domovej prehliadke, na ktorú sa odvolával obžalovaný, priložil obrázok a uviedol, že: „...ani môj obhajca nevedel prečítať, takže odôvodnenie, že som mal plastelínu spontánne označiť ako výbušninu a podpísať prečítanú zápisnicu, nie je reálne. V stave, v akom som bol, pri mojej prvej domovej prehliadke, kde každý na mňa tlačil a hľadal výbušninu, som si neuvedomil a ani som neprečítal zápisnicu, že tam je spomenutá nejaká výbušnina. Miesto odhodenia som uviedol až po tom, čo mi povedali „plastelína“. To, že sa to nedostalo do zápisnice, som si uvedomil až neskôr. Súd nedostatočne odôvodnil moju domnelú vedomosť, presvedčenie ohľadom toho, že plastelína mala byť výbušnina a jeho odôvodnenie nevyplyvalo zo skutkových zistení".

Obžalovaný N. D. v ďalšej časti svojho odvolania namietal právnu kvalifikáciu skutku v bode 2/ rozsudku, ku ktorej uviedol nasledovné: „Na základe novely Trestného zákona prišlo k zmenám v môj prospech ohľadom mojej viny za zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 TZ. V súčasnosti skutok v bode 2/ kvalifikovaný ako § 171 neoprávnené prechovávanie omamnej látky a psychotropnej látky ods. (1) Kto neoprávnené prechováva omamnú látku konope, živice z konopy alebo psychotropnú látku obsahujúcu akýkoľvek tetrahydrokanabinol, izomer alebo jeho stereochemický variant (THC) v nepatrnom množstve, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.; ods. (4) odňatím slobody na jeden rok až šesť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

- a) hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatichštyroch mesiacoch právoplatne odsúdený, alebo
- b) vo väčšom množstve.

Odvolací súd musí reagovať na zmenu Trestného zákona v môj prospech, a to aj v prípade, ak bolo odvolanie obmedzené iba do výroku o treste, nakoľko v opačnom prípade by došlo k porušeniu ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona. V tomto smere je nutné poukázať na znenie ustanovenia § 317 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku, v zmysle ktorého musí odvolací súd zo zákona (t. j. bez ohľadu na obsah odvolania) „prelomiť" obmedzený revízný princíp v prípadoch, ak by zistené chyby (nemusia byť v odvolaní uvedené) odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Výrok o vine, ktorý v čase svojho vyhlásenia zodpovedal zákonu, môže byť vo svetle neskoršej zmeny Trestného zákona a aplikácie ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona považovaný za chybný s tým, že ponechanie tejto chyby v platnosti by mohlo naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý by mohol namietat' v dovolaní minister spravodlivosti (nesprávna alebo žiadna

aplikácia § 2 ods. 1 Trestného zákona môže teda napĺňať dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia). Pokiaľ ide o obžalovaného, tak z ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku síce vyplýva, že súdom prijaté vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku možno napadnúť dovolaním iba podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, avšak to platí iba za situácie, ak sa do právoplatnosti všetkých výrokov rozsudku podstatne nezmenia okolnosti, ktoré k vyhláseniu o vine a k jej prijatiu súdom viedli. Hmotnoprávna zmena podstatných právnych okolností, za akých k vyhláseniu viny došlo, znamená, že v prípade nerešpektovania tejto zmeny odvolacím súdom by mohol byť naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak, ako už bolo uvedené vyššie. Tento dovolací dôvod (retroaktivita zákona v prospech obžalovaného) je súčasťou hmotnoprávneho ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona a v dôsledku zmeny Trestného zákona v prospech obžalovaného pred právoplatnosťou všetkých výrokov rozsudku obligatórne (z povahy ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona) pristupuje k dovolaciemu dôvodu uvedenému v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak teda došlo v odvolacom konaní k zmene Trestného zákona, ktorý je pre mňa priaznivejší, musí odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušiť celý napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch, pretože mu to prikazuje ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona. Následne musí odvolací súd sám opätovne uznať ma za vinného za nezmenených skutkových okolností s použitím priaznivejšej právnej kvalifikácie podľa „nového“ Trestného zákona.

Na tejto skutočnosti nemení nič ani to, že obžalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa podľa § 257 Trestného poriadku vyhlásil vinu, ktorá bola následne súdom prvého stupňa prijatá, pretože hmotnoprávne ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona má vždy prednosť pred procesným ustanovením podľa § 257 Trestného poriadku, nakoľko trestnosťou činu (v zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona) sa rozumie nielen ukladanie trestov, ale, a to hlavne možnosť uznať páchatel'a vinným. Pojem trestnosť činu zahŕňa všetky podmienky relevantné pre výrok o vine, t. j. trestnosť činu je dôsledkom trestnej zodpovednosti a nemôže byť obmedzovaná procesným inštitútom priznania viny. Ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona je preto nutné aplikovať vždy, ak došlo pre obžalovaného k priaznivejšej zmene Trestného zákona a rozsudok súdu doposiaľ nenadobudol právoplatnosť vo všetkých jeho výrokoch. Vždy sa preto musí postupovať tak, že sa použije vo všetkých smeroch buď len právo platné v čase činu alebo len právo neskoršie (R 32/1951)".

Ku kvalifikačnému kritériu osobitný motív - pomsta, obžalovaný N. D. uviedol, že sám poškodený ho vnímal len ako spolujazdca v rôznych zastavovaných vozidlách, resp. neskôr ako šoféra W. Č.. Podľa vyjadrenia obžalovaného nemal žiadny dôvod sa mu pomstiť. Uvedené nie je žiadnym spôsobom preukázané voči jeho osobe.

V ďalšej časti, týkajúcej sa vykonaného dokazovania, menovaný uviedol: „Hodnotenie dôkazov súdu I. stupňa vykazujú znaky svojvôle. Pojem svojvôle možno aplikovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než v zákonom ustanovenom a právnom myslení či konsenzuálne akceptovanom význame alebo bez bližších nerozpoznateľných kritérií. Označené porušenie niektorej z noriem jednoduchého práva v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, mohlo byť spôsobilé zasiahnuť do označených základných práv sťažovateľa. (nález I. ÚS 311/2017 ods. 25)".

V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný namietal výšku trestu, keďže na základe novely Trestného zákona prišlo aj k zmene § 38 ods. 4 Trestného zákona, a preto súd nemôže zvýšiť dolnú hranicu trestu odňatia slobody.

Vo vzťahu k neprihliadnutiu na poľahčujúce okolnosti, obžalovaný k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona uviedol nasledovné: „Podľa komentára J. Čentěš 2018 - Trestný zákon Veľký Komentár, str. 85: k § 36 písm. j) páchatel' viedol pred spáchaním TČ riadny život, ak dodržiaval právny poriadok, nenarušoval občianske spoluzitie, nedopúšťal sa priestupkov, iných správnych deliktov alebo trestných činov. ... Nie je vylúčené, aby súd priznal poľahčujúcu okolnosť aj vtedy, ak páchatel' už bol v minulosti odsúdený pre iný trestný čin, musí mať preukázané, že páchatel' po odpykaní predchádzajúceho trestu viedol riadny život. Prihliadnuť bude potrebné najmä na povahu spáchaných trestných činov, časový odstup od ich spáchania a pod. Český Ústavný súd v rade svojich nálezov (II. ÚS 61/94, III. ÚS 95/97) podrobne vyložili pojem tzv. opomenutých dôkazov a na zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov neznamená, že by súd vo svojom rozhodnutí (ako aj v úvahách nad ním) mal na výber, ktoré z vykonaných dôkazov vyhodnotí a ktoré nie, alebo o

ktoré z vykonaných dôkazov svoje skutkové závery oprie a ktoré opomenie. (nález ČR III. ÚS 173/2002, nález ČR I. ÚS 549/2000,) Aj podľa rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6To/6/2011, mi mali sudy priznať poľahčujúcu okolnosť v tom, že som pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, nikdy som nebol súdom trestaný, áno, mám pár priestupkov, ale podľa rozhodovacej praxe súdov tieto nemôžu byť dôvodom na nepriznanie tejto poľahčujúcej okolnosti".

K poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona menovaný uviedol: „Napriek tomu, že v spise a dokonca aj v odvolaní prokuratúry je uvedené, že som sa ku skutku v bode 2) obžaloby priznal a daný skutok oľutoval, súd mi nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 TZ písm. l). Ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil názor, že v požiadavke individualizácie trestu, t. j. primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu nepozná žiadne výnimky, preto v každom jednom prípade bez rozdielu musí mať súd pri rozhodovaní o treste možnosť prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu ako i na pomery páchatelia. Len trest vymieraný s maximálnym ohľadom na charakter jednotlivého prípadu môže byť trestom primeraným (napr. nález PL. ÚS 106/2011, II. ÚS 46/2015, nález I. ÚS 311/2017 ods. 26)".

Napokon k námietke týkajúcej sa nepoužitia § 39 Trestného zákona obžalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/131/2019, z 12. novembra 2019 posledná strana; rozhodnutie uvedené v zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk R 3/1970; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 311/2017 ods. 33. Podľa obžalovaného prvostupňový súd pri ukladaní trestu nezohľadnil dôsledne všetky zásady pre ukládanie trestu uvedené v § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Trestného zákona. Uložený trest považoval za neprimerane prísny.

Vzhľadom na vyššie uvedené obžalovaný N. D. navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vydal nové rozhodnutie, pričom v bode 1/, aby obžalovaného N. D. oslobodil spod obžaloby a v bode 2/ uznal za vinného za trestný čin po novele Trestného zákona, pričom pri ukladaní trestu prihliadol na početné poľahčujúce okolnosti.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného N. D. a W. Č. je čiastočne dôvodné a odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Najvyšší súd poznamenáva, že Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, a to najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Špecializovaný trestný súd tak dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú. V odôvodnení svojho rozsudku dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne vysvetlil, resp. výstižným spôsobom opísal úvahy, na podklade ktorých ustálil skutkový a právny základ, vedúci k prijatiu záveru o uznaní menovaných obžalovaných za vinných zo spáchania skutku (skutkov) tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku Špecializovaného trestného súdu. To isté sa vzťahuje aj na oslobodzujúcu časť rozsudku.

Najvyšší súd zároveň konštatuje, že Špecializovaný trestný súd vyhodnotil vykonané dôkazy súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov Špecializovaným trestným súdom neodporuje základným princípom logického myslenia.

Skutočnosť, že sa obžalovaní, resp. prokurátor nestotožňujú so skutkovými a právnymi závermi Špecializovaného trestného súdu, nemôže sama o sebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej

neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom. Je tomu tak predovšetkým z dôvodu, že právo na spravodlivý proces automaticky nepredstavuje právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom „úspešná“ - teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (napríklad III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004 a i.).

Odvolací súd považuje skutkové zistenia ustálené Špecializovaným trestným súdom za jasné a úplné. To platí aj o vysporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie zo strany Špecializovaného trestného súdu. Možno dodať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojínštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k jednotlivým odvolacím námietkam prokurátora, obžalovaného N. D. a obžalovaného W. Č. uvádza formou niekoľkých bezprostredne nadväzujúcich konštatovaní nasledovné.

Čo sa týka podstatného znenia odvolacích námietok prokurátora, tak tie sa týkali rozdielného hodnotenia dôkaznej situácie tým, že súd považoval za bezpochyby preukázané len to, že obžalovaní konali v úmysle minimálne poškodiť výbuchom vozidlo poškodeného. Odvolací súd k podanej námietke uvádza, že Špecializovaný trestný súd vykonal dokazovanie výsluchom svedka F. K., ako aj dožiadaním záznamov telekomunikačnej prevádzky medzi F. K. a jeho družkou A. C.. Súd prvého stupňa sa pokúšal všetkými procesnými prostriedkami, ktoré umožňuje Trestný poriadok, aj o vypočutie A. C., ale bezúspešne, a preto na hlavnom pojednávaní bola prečítaná jej výpoveď z prípravného konania. Okrem tvrdenia svedka F. K. nebol prítomný žiadny konkrétny dôkaz, či už priamy alebo nepriamy, potvrdzujúci ním uvádzanú skutočnosť, že obžalovaný W. Č. a N. D. plánovali realizovať výbuch auta poškodeného F. K. v čase, keď sa poškodený bude v aute nachádzať. Uvádzaná podstatná časť výpovede svedka F. K. k príprave úkladnej vraždy policajta (rozhovoru s obžalovanými u neho doma v januári 2023) tak zostala osamotená, nepotvrdená žiadnym iným dôkazom, navyše vyvolávajúca pochybnosti, či si svedok nad rámec skutočnosti niektoré údaje nevymyslel, nedomyslel, chybne nereprodukoval, či neprikrášľil s cieľom dostať sa na slobodu (podrobne popísané na str. 21-27 odôvodnenia napadnutého rozsudku). V tejto súvislosti nie je vôbec rozhodujúce, či svedkovi bola poskytnutá oficiálna spolupráca alebo len neurčité prisľuby zo strany polície. Nepochybné je, že ide o osobu pohybujúcu sa v kriminálnom prostredí, preto aj najvyšší súd zastáva názor, že tvrdenia, ktoré neboli potvrdené inými dôkazmi, je nevyhnutné vyhodnotiť obzvlášť citlivo a v prospech obžalovaných, najmä v prípade stíhania pre úkladnú vraždu v štádiu prípravy.

K odvolacej námietke zo strany obžalovaného, že nebolo vykonané dokazovanie ohľadom definície hromadnej účinnej zbrane, najvyšší súd uvádza, že túto Trestný poriadok definuje v predmetnom ustanovení ako zbraň, ktorá je pri obvyklom použití spôsobilá usmrtiť viac ľudí alebo spôsobiť ujmu na zdraví viacerých osôb, napr. samopal, guľomet, delo, mínomet, ručný granát a podobne. Hromadne účinná zbraň nie je legálne definovaná v žiadnom právnom predpise, plastickú trhavinu s rozbuškou však možno subsumovať pod pojem výbušnina v zmysle zákona č. 58/2014 Z. z., lebo z povahy jej určenia je zrejmé, že je zameraná na spôsobenie žiadaného ničivého, devastáčného účinku, vrátane usmrtenia ľudí, poškodenie zdravia a majetku. Od tohto sa odvíja definícia v komentári Trestného poriadku. Nie je preto žiadna pochybnosť, že domnelá plastická trhavina s rozbuškou spĺňa uvedené kritéria. Prečítanie znaleckého posudku z č. I. 294 - 296 je postačujúce k ustáleniu skutkových záverov.

Obžalovaný W. Č. vo svojich odvolacích námietkach označil nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, keď k dokonaniu trestného činu nedošlo, odňatie slobody za obstaranie plastelíny, nesprávny právny záver súdu spočívajúci v právnej kvalifikácii podľa § 140 písm. b) Trestného zákona, teda osobitnému motívu z pomsty, k zadováženiu a prechovávaniu hromadne účinnej zbrane či rozbušky uvedenej v skutkovej vete. K tomu najvyšší súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu, v rámci ktorej sa Špecializovaný trestný súd zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s totožnými námietkami, prezentovanými ešte v rámci konania pred podaním odvolania (str. 25, posledný odsek až str. 27 písomného vyhotovenia rozsudku) a dopĺňa.

Záver súdu prvého stupňa o pozitívnom skutkovom omyle je čiastočne správny a týka sa nespôsobilého prostriedku (plastelíny namiesto semtexu) na spáchanie trestného činu. Takýto stav by vyvolal potrebu posúdiť konanie obžalovaných v bode 1/ rozsudku ako pokus trestného činu podľa § 295 Trestného zákona. Obžalovaní si ale nezaobstarali len semtex - plastelínu, ale aj rozbušku, ktorá je nevyhnutnou súčasťou/komponentom k hromadnej účinnej zbrani na jej iniciáciu, a preto posúdenie konania obžalovaných ako dokonaný trestný čin podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona je správne, pretože bez povolenia si zadovážili a prechovávali súčasť/komponent hromadnej účinnej zbrane, ktorý podľa svojho účelu musí prislúchať k hromadne účinnej zbrani na jej iniciáciu.

Pokiaľ obhajoba namietala: „podľa názoru obhajoby je nesprávny právny záver súdu spočívajúci v právnej kvalifikácii podľa § 140 písm. b) Trestného zákona, teda osobitný motív z pomsty“.

K tomu najvyšší súd poznamenáva, že zámerom, cieľom a motívom obžalovaných bolo „vyhodiť do vzduchu“ vozidlo poškodeného pre jeho výkon právomoci verejného činiteľa práve voči jednému z obžalovaných. Z ich strany teda išlo o konanie motivované pomstou voči policajtovi, predmetom ktorej bolo zničiť jeho motorové vozidlo, a tak ho nie len zastrašiť, ale aj poškodiť mu vozidlo. To znamená, že obžalovaní sa zadovážením prostriedkov (semtexu - plastelíny, rozbušky) pripravovali na spáchanie aj iného a ďalšieho trestného činu, a to v tomto prípade útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Kvalifikovaná skutková podstata trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa ods. 3 písm. b) § 295 Trestného zákona z osobitného motívu - pomsty, v tomto konkrétnom prípade v sebe kumuluje a právne vystihuje súčasné použitie kvalifikácie konania obžalovaných aj ako prípravy na trestný čin podľa § 323 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, na spáchanie ktorého sa objektívne a reálne pripravovali zadovážením si domnejšej trhavy a skutočnej rozbušky.

V ostatnom si odvolací súd plne osvojil tak skutkové ako aj právne závery konštatované Špecializovaným trestným súdom. Podľa názoru odvolacieho súdu preto niet dôvodu pre nadbytočné opakovanie, resp. parafrázovanie tam rozvedených úvah. Na podklade skutočnosti, že najvyšší súd akceptoval správnosť právneho názoru Špecializovaného trestného súdu o naplnení subjektívnej stránky formou priameho úmyslu [§ 15 písm. a) Trestného zákona], bolo by podľa odvolacieho súdu skôr samoučelné, ak by opätovne, resp. inými slovami kopíroval závery Špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa v naznačenom kontexte bezvýhradne stotožnil.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného N. D., k domnelému motívu obžalovaného, kde súd uviedol, že zo skutku boli obžalovaní usvedčení výlučne výpoveďou svedka F. K., a to napriek tomu, že časti jeho výpovede a ani výpovede jeho družky neuveril, odvolací súd poukazuje na konštatovanie Špecializovaného trestného súdu na str. 25 dotknutého rozsudku, kde bolo súdom ustálené: „Okrem tvrdenia svedka F. K. tak nie je prítomný žiadny konkrétny dôkaz, či už priamy alebo nepriamy, potvrdzujúci ním uvádzanú skutočnosť, že obžalovaní W. Č. a N. D. plánovali realizovať výbuch auta poškodeného F. K. v čase, keď sa poškodený bude v aute nachádzať“. Ako aj: „Uvádzaná podstatná časť výpovede svedka F. K. k príprave úkladnej vraždy policajta (rozhovoru s obžalovanými u neho doma v januári 2023) tak zostala osamotená, nepotvrdená žiadnym iným dôkazom, navyše vyvolávajúca pochybnosti, či si svedok nad rámec skutočnosti niektoré údaje nevymyslel, či neprikrášľil s cieľom dostať sa na slobodu“. Uvedené sa týka výlučne časti týkajúcej sa prípravy úkladnej vraždy, žiadnych

iných skutkových hodnotení.

K otázke týkajúcej sa výbušniny, rozbušky, či zápisnice k domovej prehliadke, odvolací súd má za to, že Špecializovaný trestný súd sa k danej problematike dostatočne vyjadril a vyhodnotil to, ako bolo spomínané vyššie, a to v časti na str. 25 posledný odsek až str. 27 dotknutého rozsudku, a preto v plnej miere na toto konštatovanie odkazuje.

Na splnenie požiadavky na spravodlivý proces, obvinení musia byť schopní pochopiť verdikt súdu, ktorý bol daný - to je zásadnou poistkou proti svojvôli (Taxquet v. Belgicko). V nadväznosti na to je úlohou súdu, aby sa jasným, právne korektným, no najmä zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria podklad jeho rozhodnutia z hľadiska právneho významu (IV. ÚS 14/07). Trestný poriadok ustanovuje, že súd je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä, ak si navzájom odporujú, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov (§ 168 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku).

V trestnej veci obžalovaného W. Č. a N. D. možno prijať záver, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu bez dôvodných pochybností spĺňa vyššie vymedzené kritériá. Najvyšší súd preto s tým súvisiace námietky obžalovaného W. Č. (s výnimkou výroku o treste) a prokurátora posúdil ako nedôvodné a naopak, námietky len v časti týkajúcej sa bodu 2/ rozsudku ohľadom novely Trestného zákona vo vzťahu k obžalovanému N. D. ako dôvodné.

Vo vzťahu k prokurátorom namietanému skutku v bode 3/ obžaloby, spod ktorého bol obžalovaný N. D. oslobodený, sa najvyšší súd v plnej miere prikláňa ku konštatovaniu prvostupňového súdu, ktorý uviedol: „V rámci dokazovania nebol produkovaný žiadny priamy dôkaz, ktorý by preukazoval, že predmetná vzduchová puška patrí práve obžalovanému (napr. daktyloskopiou či skúmaním DNA na obale pušky alebo priamo na nej). Výpovede svedkov, že v pivnici malo zložené svoje veci viaceré osôb, ani skutočnosť, že obžalovaný N. D. má na uvedenej adrese trvalý pobyt, nie je možné považovať ani za ucelený rad nepriamych dôkazov preukazujúcich, že predmetná vzduchová puška patrí a bola v držbe práve obžalovaného N. D.". Na základe uvedeného nemožno s určitosťou označiť, že predmetná vzduchová puška patrila obžalovanému N. D.. Najvyšší súd dodáva, že na ustálenie viny nestačia len domnienky, aj keď sa môžu javiť ako presvedčivé a logické, ale vina musí byť jednoznačne preukázaná vykonaným dokazovaním.

+ + +

V súvislosti s výrokom o vine v bode 2/ týkajúceho sa obžalovaného N. D. odvolací súd ustálil, že obžalovaný N. D. neoprávnene prechovával vo väčšom množstve inú psychotropnú látku ako uvedenú v odseku 1 a uvedený čin spáchal vo väčšom množstve, čím naplnil znaky skutkovej podstaty zločinu neoprávneneho prechovávaného omamnej a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 (zákona č. 214/2024 Z. z. zo 16. júla 2024, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov). Uvedené ustanovenie s trestnou sadzbou jeden až šesť rokov je pre obžalovaného priaznivejšie ako v čase spáchania skutku účinné ustanovenie § 172 ods. 3 Trestného zákona. V tejto časti najvyšší súd pokladal odvolanie obžalovaného za dôvodné, s jeho obsahom sa stotožnil a sám rozhodol o skutku v bode 2/ rozsudku súdu prvého stupňa.

V tejto súvislosti najvyšší súd riešil otázku, či môže zasiahnuť do relatívne právoplatného výroku o vine (súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného, že je vinný) a dospel k záveru, že áno z nasledovných dôvodov.

Podľa S 14/2019 - II.

Súd sa musí v rámci splnenia povinnosti podľa § 34 ods. 5 Trestného poriadku pri poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku presvedčiť, či bol obvinený v skoršom priebehu konania poučený aj o takej úprave trestnej sadzby podľa ustanovení uvedených v treťom a štvrtom odseku bodu I., ktorá v jeho

případe prichádza do úvahy. V prípade negatívneho zistenia súd poučenie vykoná, inak môže byť následne splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku). Dotknutú chybu nemožno odstrániť v rámci konania o odvolaní proti výroku rozsudku o treste po prijatí vyhlásenia o uznaní viny, nakoľko obvinenému musí byť novovytvorená možnosť také vyhlásenie neurobiť, pričom trest musí byť uložený v rámci trestnej sadzby súladnej so zákonom.

Podľa R 18/1975

Podľa § 12 odst. 9 tr. ř. - teraz § 12 ods. 14 Trestného poriadku (pozn. prispôsobené novému zneniu zákona) trestným stíhaním sa rozumie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej. Podľa 122 odst. 1 tr. ř. - teraz § 165 ods. 1 Trestného poriadku (pozn. prispôsobené novému zneniu zákona) odsudzujúci rozsudok musí obsahovať výrok o treste s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený, alebo podľa ktorých bolo od potrestania upustené, a to prípadne s poukazom na prijatú záruku. Ak bol uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon možno podmiennečne odložiť alebo podmiennečne odložiť s probačným dohľadom, musí rozsudok obsahovať aj výrok o tom, či bol podmiennečný odklad povolený, a prípadne, na aké podmienky je viazaný. Ak bol uložený trest odňatia slobody na doživotie alebo iný nepodmiennečný trest odňatia slobody, rozsudok musí obsahovať výrok o spôsobe výkonu tohto trestu. Konanie o rozhodnutí o treste je preto súčasťou trestného stíhania, ktoré nemôže pri odsúdení páchatel'a skončiť skôr, než bolo právoplatne rozhodnuté o vine a treste.

V dôsledku toho, ak odvolací súd zruší v odsudzujúcom rozsudku len výrok o treste a výrok o vine ponechá v platnosti a vráti vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie len v otázke trestu, neskončilo tým ešte trestné stíhanie. Ak sa objaví v tomto štádiu konania dôvod, pre ktorý je potrebné trestné stíhanie zastaviť (§ 11 odst. 1 tr. ř. - teraz § 9 ods. 1 Trestného poriadku), nie je právoplatný odsudzujúci výrok o vine prekážkou pre zastavenie trestného stíhania.

Obidva citované judikáty je potrebné aplikovať v jednote, a preto je nevyhnutné S 14/2019 - II. interpretačne vykladať tak, že chybu zistenú v konaní o dohode o vine a treste nemôže odstrániť v odvolacom konaní sám odvolací súd, ale až súd prvého stupňa po tom, čo odvolací súd zruší jeho rozsudok v celom rozsahu (aj právoplatný výrok o vine).

Takýto postup je totiž logickým dôsledkom ešte neskončeného trestného stíhania, v rámci ktorého právoplatný výrok o vine nepredstavuje prekážku nielen pre zastavenie trestného stíhania ale, a to s ohľadom na princíp argumentum a maiori ad minus - od väčšieho k menšiemu, o to viac nemôže byť prekážkou na nápravu chýb v procesnom postupe súdu nižšieho stupňa pred a v rámci rozhodnutia o výroku o vine.

Zásah odvolacieho súdu do právoplatného výroku o vine v konaní po postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku je síce možný, ale s ohľadom na stabilitu právneho stavu len celkom výnimočne, a to len vtedy, ak sú dané, alebo vyvstanú také objektívne a fakticky existujúce okolnosti, nezávisle od priebehu skutkového deja, ktoré by si vyžadovali korekciu a hodnotenie dôkazného stavu a ktoré zároveň z hľadiska materiálneho chápania právneho štátu a materiálneho výkladu a aplikácie Ústavy Slovenskej republiky, Trestného zákona a Trestného poriadku objektívne neumožňujú odsúdenie páchatel'a.

Treba mať na zreteli, že odvolací súd musí rešpektovať nie len ustanovenie § 278 ods. 2 Trestného poriadku, ale aj vôľu obžalovaného, ktorý vyhlásením podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku dobrovoľne a výslovne po podrobnom poučení a postupe podľa § 333 ods. 3 Trestného poriadku vylúčil z prieskumu okolností, ktoré vychádzajú zo skutkových okolností prípadu.

Odvolací súd preto nemôže v rámci takéhoto konania posudzovať, či boli dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu v zmysle § 24 až § 30 Trestného zákona, či bol, alebo nebol naplnený materiálny korektív v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona a ani to, či boli splnené podmienky § 216 Trestného poriadku na podmiennečné zastavenie trestného stíhania, nakoľko toto sú okolnosti, ktoré si vyžadujú

hodnotenie dôkazov a posudzovanie priebehu skutkového deja, čoho sa obžalovaný vyhlásením podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku vzdal.

Odvolací súd môže v takomto konaní (odvolanie len proti výroku o treste) hodnotiť, v zmysle § 278 ods. 2 Trestného poriadku, len dôkazy, ktoré boli v konaní pred súdom vykonané a tie sa dotýkajú len výroku o treste, prípadne výrokov o ochrannom opatrení alebo náhrade škody.

Zásah odvolacieho súdu do relatívne právoplatného výroku o vine možno pripustiť len vtedy:

1/ ak po postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku ale ešte pred právoplatnosťou výroku o treste došlo k zmene zákona v zmysle § 84 Trestného zákona. Napríklad - zákonodarná moc prijme novelu Trestného zákona, ktorou v § 125 Trestného zákona upraví výšku škody malej na 700 Eur a obžalovaný spáchal trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorým spôsobil škodu 300 Eur. V takom prípade ide o stav neskončeného trestného stíhania, pričom pokračovanie v ňom zákonodarná moc označila za neprípustné, a preto je neprijateľné uložiť obžalovanému trest za trestný čin, ktorého trestnosť v čase odvolacieho konania zanikla,

2/ ak po postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, ale ešte pred právoplatnosťou výroku o treste, dôjde v zmysle § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona k zániku trestnosti trestného činu. Napríklad - obžalovaný v rámci odvolacieho konania splnil svoju vyživovaciu povinnosť skôr než sa súd odobral na záverečnú poradu.

V oboch prípadoch uvedených pod bodmi 1/ a 2/ ide o objektívne existujúce okolnosti, ktoré sú fakticky dané.

Pri splnení všetkých podmienok § 84 Trestného zákona a § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona majú tieto hmotnoprávne ustanovenia o zániku trestnosti činu dominantno-speciálnu povahu vo vzťahu k procesným ustanoveniam § 257 ods. 5 Trestného poriadku a § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pretože stav beztrestnosti páchatel'a privodila v prípade § 84 Trestného zákona zákonodarná moc zmenou zákona a v prípade § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zákonodarná moc sľubom beztrestnosti danom páchatel'ovi využitím ustanovenia o účinnej ľútosti. Tieto hmotnoprávne ustanovenia nemôžu byť porušené procesnou nemožnosťou podania odvolania v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku a § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko by došlo k porušeniu právnej istoty páchatel'a, že nebude uznaný za vinného a nebude mu uložený trest za trestný čin, ktorého trestnosť zanikla.

Odvolací súd môže do relatívne právoplatného výroku o vine zasiahnuť aj vtedy:

3/ ak po postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, ale ešte do právoplatnosti výroku o treste, zistí existenciu okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť podľa § 22 Trestného zákona, a to „nedostatok veku“ obžalovaného v čase činu.

V prípade § 22 Trestného zákona pôjde o situáciu, keď súd prvého stupňa, podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, prijme (hoci v omyle) vyhlásenie obžalovaného (v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku), ktorý v čase činu nedovršil štrnásť rok svojho veku. Za takejto situácie môže odvolací súd vykonať dokazovanie v tejto okolnosti, ktoré sa ale v žiadnom prípade netýka priebehu skutkového deja, ale len hmotnoprávneho postavenia obžalovaného ako subjektu trestného činu a jeho možnej trestnej zodpovednosti,

4/ ak po postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, ale ešte do právoplatnosti výroku o treste zistí existenciu okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť podľa § 23 Trestného zákona, a to nepričetnosť obžalovaného v čase činu.

To isté ako v bode 3/ sa týka nepričetnosti ako okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť § 23

Trestného zákona. Ak obžalovaný namietne svoju pričetnosť v odvolacom konaní po postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, aj tu môže odvolací súd vykonať dokazovanie k tejto okolnosti, pretože takéto dokazovanie sa nedotýka priebehu skutkového deja, ale ide len o zistenie hmotnoprávneho postavenia obžalovaného ako subjektu trestného činu a jeho trestnej zodpovednosti.

Ustanovenia § 22 a § 23 Trestného zákona neriešia skutkový dej, ale základnú požiadavku zákona, ktorá musí byť pred rozhodnutím o uložení trestu bezpodmienečne a nespochybniteľne vyriešená. Preto nemožno uložiť trest trestne nezodpovednému páchatelovi, či už z dôvodu podľa § 22 Trestného zákona alebo § 23 Trestného zákona.

V prípade okolností vylučujúcich trestnú zodpovednosť - § 22 a § 23 Trestného zákona, tieto vplývajú na subjekt trestného činu, nie na samotný čin. Čin je síce trestným činom, ale v dôsledku okolností, ktoré vplývajú na subjekt (vek a nepričetnosť), nemožno voči páchatelovi vyvodiť trestnú zodpovednosť.

Pokiaľ ide o okolností vylučujúce protiprávnosť činu - § 24 až § 30 Trestného zákona, tieto vplývajú na samotný čin (nie na subjekt trestného činu). Predpokladá sa ich dokazovanie a možno ich ustáliť len po vyhodnotení vykonaných dôkazov, ale najmä po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich z priebehu skutkového deja. To isté sa týka materiálneho korektívu v zmysle § 10 Trestného zákona a tiež postupu podľa § 216 Trestného poriadku. V týchto prípadoch neprichádza do úvahy zásah odvolacieho súdu do právoplatného výroku o vine, nakoľko vyššie spomenuté okolností sa týkajú samotného trestného činu, nie subjektu trestného činu, a možno ich posudzovať len po komplexnom dokazovaní, ktoré ale obžalovaný odmietol vyhlásením podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a v súdnom konaní, preto žiadne dôkazy k výroku o vine neboli vykonané.

Odvolací súd môže do relatívne právoplatného výroku o vine zasiahnuť aj vtedy:

5/ ak po postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, ale ešte do právoplatnosti výroku o treste, v konaní o odvolaní proti výroku o treste zistí, že súd prvého stupňa pochybil v postupe podľa § 333 Trestného poriadku, napríklad súd prvého stupňa sa nepresvedčil (S 14/2019 - II.) o tom, či obvinený má vedomosť o možnej aplikácii zásady trikrát a dosť a vedomosť o hroziacom treste.

Odvolací súd totižto nemôže pripustiť existenciu právoplatného výroku o vine po flagrantnom porušení práva obvineného na obhajobu zavinenú orgánmi verejnej moci, ako je uvedené vyššie, ale napr. ani takú situáciu, ak súd opomenie položiť obvinenému niektorú z otázok v § 333 ods. 3 Trestného poriadku, resp. obvinený odpovie na niektorú otázku „NIE“ a súd prvého stupňa aj napriek tomu, hoci aj v omyle, prijme jeho vyhlásenie o tom, že je vinný,

6/ ak po postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, ale ešte do právoplatnosti výroku o treste, v konaní o odvolaní proti výroku o treste poškodený zoberie súhlas s trestným stíhaním obvineného späť - § 212 ods. 2 Trestného poriadku, § 281 ods. 1 Trestného poriadku § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku.

Aj v tomto prípade zákonodarná moc v ustanovení § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku výslovne zakázala orgánom činným v trestnom konaní a súdu viesť trestné stíhanie (pokračovať v trestnom stíhaní) proti obvinenému, a preto odvolací súd bez skúmania a prehodnocovania skutkových okolností prípadu nemá inú možnosť, len zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, a teda aj právoplatný výrok o vine (R 18/1975) a zastaviť trestné stíhanie.

A napokon odvolací súd môže do relatívne právoplatného výroku o vine zasiahnuť aj vtedy:

7/ ak po postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, ale ešte do právoplatnosti výroku o treste, v konaní o odvolaní proti výroku o treste nadobudne účinnosť novela Trestného zákona zásadným spôsobom dotýkajúca sa výroku o vine v prospech obžalovaného. Napr. obžalovaný priznal

vinu za spáchanie trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 ods. 4 písm. a) Trestného zákona - škoda 134 tisíc Eur (sadzba 10 rokov až 15 rokov) a v dôsledku novely Trestného zákona možno konanie obžalovaného posúdiť už len ako trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 ods. 2 písm. a) Trestného zákona (sadzba 1 rok až 4 roky).

Aj v tomto prípade zákonodarná moc rozhodla o zmene hmotnoprávnych podmienok na vyvedenie trestnej zodpovednosti voči páchatelovi - upravila v prospech páchatel'a jeden z obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu - objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu a v nej zahrnutý následok, čím deklarovala, že konanie páchatel'a, ktorého trestné stíhanie ešte nebolo skončené (chýba právoplatný výrok o treste), má inú, miernejšiu škodlivosť pre spoločnosť.

Za takejto situácie je odvolací súd oprávnený zrušiť aj relatívne právoplatný výrok o vine, pretože nemení skutkové zistenia, ani neprehodnocuje dôkazy, ale len už ustálený - priznaný skutok inak právne posúdi, a to výrazne v prospech obžalovaného. Aj tu platí, že hmotnoprávne ustanovenie § 125 ods. 1 Trestného zákona a na neho nadväzujúce skutkové podstaty trestných činov, ako hmotnoprávne ustanovenia, majú dominantno-speciálnu povahu vo vzťahu k procesným ustanoveniam § 257 ods. 5 Trestného poriadku a § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pretože stav miernejšieho postihu páchatel'a privodila zákonodarná moc zmenou zákona. Tieto hmotnoprávne ustanovenia nemôžu byť porušené procesnou nemožnosťou podania odvolania v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku a § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko by tak došlo k diskrepancii medzi vôľou zákonodarnej moci a právom obžalovaného, aby aj jeho vina bola posudzovaná v súlade s § 2 ods. 1 Trestného zákona.

Pre všetky vyššie uvedené prípady sú podstatné S 14/2019 - II. a R 18/1975 a ich správne aplikovanie v interpretačnej jednotke, v zmysle ktorej relatívne právoplatný odsudzujúci výrok o vine ustálený po vyhlásení obžalovaného, že je vinný, resp. jeho vyhlásení, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku a po rozhodnutí súdu prvého stupňa o prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, nie je prekážkou pre jeho zrušenie odvolacím súdom vo vyššie uvedených prípadoch.

Ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku je potrebné vykladať tak, že obžalovaný nemôže podať odvolanie proti výroku o vine po tom, ako súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijme jeho vyhlásenie, že je vinný, ktorá okolnosť vyvoláva tzv. relatívnu právoplatnosť výroku o vine, pričom ale nebráni odvolaciemu súdu vo výnimočných prípadoch, ak to vyžaduje dodržanie princípu materiálnej spravodlivosti, zasiahnuť do tohto relatívne právoplatného výroku o vine.

V súvislosti s výrokom o treste najvyšší súd v nadväznosti na vyššie uvedené poznamenáva, že aktuálna právna úprava je v tomto prípade pre obžalovaných priaznivejšia z dôvodu, že pri prevahe priťažujúcich okolností sa obligatórne nezvyšuje dolná hranica trestnej sadzby tak, ako to do novely Trestného zákona predpokladalo jeho ustanovenie § 38 ods. 4. Uvedené sa obdobne vzťahuje aj na doterajšie znenie ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona. Zistenie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle §§ 36 a 37 Trestného zákona v súčasnosti už nenachádza vyjadrenie v ich obligatórnom výpočte vo výrokovej časti rozsudku.

Špecializovaný trestný súd postupoval v súlade so zásadami ukladania trestov u oboch obžalovaných a pri určení druhu trestu prihliadol na spôsob vykonania činu, na zavinenie, pohnútku, osobu a pomery obžalovaných, resp. na možnosť jeho nápravy. Všetky okolnosti ohľadom spáchanej trestnej činnosti a osôb obžalovaných náležite zreprodukoval a vyhodnotil (str. 30 až str. 33 písomného vyhotovenia rozsudku). Aj podľa súčasnej právnej úpravy zodpovedajú zásadám ukladania trestov podľa § 34 Trestného zákona a poľahčujúcim a priťažujúcim okolnostiam podľa §§ 36 a 37 Trestného zákona. Takto obžalovaným uložil primerané tresty zodpovedajúce potrebám individuálnej a generálnej prevencie trestu. Vzhľadom na to, že výrok o vine z rozsudku Špecializovaného trestného súdu ohľadom zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona zostal nedotknutý a trestná sadzba sedem až desať rokov sa nezmenila, najvyšší súd

nezistil dôvod na zmenu výmery a spôsobu výkonu uložených trestov vo vzťahu k rozsudku súdu prvého stupňa.

K návrhu prokurátora na uloženie súhrnného trestu obžalovanému W. Č. je potrebné uviesť, že v tomto prípade to nie je možné. Ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh, a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu, aj keď bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa ukladá trest (R 52/71). Uvedené sa vzťahuje aj na doručenie trestného rozkazu obvinenému, ktoré má účinky vyhlásenia rozsudku. Inými slovami povedané, v tomto prípade nejde o súbeh trestných činov, ale o recidívu.

Na druhej strane súd prvého stupňa nerozhodol správne, keď obžalovanému W. Č. uložil trest odňatia slobody aj podľa § 43 Trestného zákona a označil ho ako ďalší nepodmienečný trest odňatia slobody.

K uloženiu ďalšieho trestu najvyšší súd poznamenáva:

Podľa § 43 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Citované zákonné ustanovenie vo svojej prioritnej podstate znamená obmedzenie, ktoré limituje maximálnu možnú výmeru trestu, ktorý sa má obžalovanému uložiť v prípade, než bol predchádzajúci trest uložený skorším rozsudkom vykonaný.

Ustanovenie § 43 Trestného zákona o ďalšom treste teda nie je trestom v pravom slova zmysle. Z povahy veci vyplýva, že ustanovenie § 43 Trestného zákona sa vzťahuje len na tresty odstupňovateľné (trest odňatia slobody, trest domáceho väzenia, trest povinnej práce, peňažný trest, trest zákazu činnosti, trest zákazu pobytu, trest vyhostenia). Použitie tohto obmedzenia prichádza do úvahy len v prípade recidívy alebo tzv. nepravej recidívy (R 10/1974).

Ustanovenie o ďalšom treste sa nepoužíva automaticky vždy, ak obžalovaný ešte nevykonal celý predchádzajúci trest, ale len vtedy, ak zvyšok ešte nevykonaného trestu je taký vysoký, že uloženie aktuálneho trestu v najnižšej možnej výmere by spolu s nevykonanou časťou predchádzajúceho trestu prekročilo maximálnu možnú výmeru určenú pre ten-ktorý odstupňovateľný druh trestu. V predmetnej veci takáto situácia v žiadnom prípade nenastala, a preto nebol dôvod na použitie ustanovenia § 43 Trestného zákona vo výroku o treste. Pochybenie súdu prvého stupňa v tomto smere napravil sám odvolací súd.

Výroky o ochrannom opatrení zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a ustanoveniam Trestného zákona. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.